

TOTS HI TENIM VEU:

RESPOSTA A L'ESCRIT PUBLICAT EL MES PASSAT I SIGNAT PER EN JOSEP Mª IGLÉSIAS I DALMAU.

SORTÓS EL POBLE QUE POT TENIR UNA CORAL!!... i això és ben cert, però és a partir - d'aquest punt del seu escrit quan continua fent tota una sèrie d'alabances de l'exemplar funcionament d'aquesta, segons ell, Associació -que no ho és-, ja que en tot cas ho fóra el Centre Parroquial i la Coral una branca o especialitat d'aquesta, que no saltres, ex-cantaires, no hi podem quedar passius i li darem algunes raons del perquè deduïm pel seu entusiasme, que n'està mal informat o a mitges.

Primerament, un espectador o seguidor de la Coral, com és el Sr. Iglésias no pot sa ber mai prou dels assumptes interns ni del funcionament d'un grup, en aquest cas, de cantaires, si no n'és. Sí però, pot fer crítica de les seves actuacions públiques i donar-ne la seva opinió personal.

No obstant, diu també alguna veritat com és "HI CANTEN DEL MÉS GRAN AL MÉS PETIT"... però és aquí l'precissament on va començar el conflicte pel que fa més d'un any que ens varen obligar, no directa però sí indirectament, a deixar de formar part d'aquesta Coral.

Aquesta Coral, avançava amb afecció i bona harmonia, fins que un bon dia en posar-nos a assajar, vàrem veure amb gran sorpresa que s'havien inclòs a la Coral cinc o sis infants (de 9 anys) per caprici d'algú i prou. Es van demanar explicacions al Sr. Director i digué que ja en parlaríem un altre dia però que els infants que s'havien inclòs ja era un fet i no pensava rectificar-ho i aquell que no li agradés, allà hi havia la porta. Això disgustà a molts i portà discussions, perquè nosaltres proposàrem fer una coral infantil amb tots els nens i nenes que volguessin cantar i no pas amb uns quans escollits i amb un cognom adient que cantessin amb els grans, perquè això ni ho hem vist mai, ni convé per diferents raons com són: repertori, convivència, assatjos, i d'altres raons pedagògiques, ja que el món dels infants és molt diferent i per tant incompatible amb el dels adults, no donant mai bons resultats aquesta unió.

S'acordà elaborar uns estatuts perquè en endavant no passessin aquests conflictes ni hi haguessin mals entesos, però una vegada fets, discutits i aprovats per la majoria, el dia abans de donar el vist-i-plau la Junta d'Administració del Centre, el Sr. Director, convocà una reunió per rebutjar-los, dient que el Sr. Director té sempre la darre-ra i única paraula i que per cantar, no calien lleis.

Es va dir, que els fills de cantaires pel sol fet de ser-ho tenien entrada a la Coral sense prova de veu ni aptituds, cosa que els altres aspirants haurien de passar, i d'altres injustícies que, segons el nostre criteri, no podíem acceptar.

Se'ns va maltractar i acusar de no voler mainada, cosa que era totalment el contrari, ja que el que preteníem era precisament donar entrada a tothom i poder fer així una coral d'infants i una d'adults com és raonable i aconsellable per qualsevol entès.

Referent a què la Coral d'Arbúcies està al marge de tot partidisme, permeteu-nos - dubtar-ho, i en quan al companyerisme i germanor de la que també parla, li diem que no tan sols va brillar per la seva absència quan se n'havien d'haver vist mostres, sinó que molts d'aquests companys ens varen abonar de manera verbal, personal o individual però callant a l'hora d'afrontar la veritat.